

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a șaptea după Rusalii

În această săptămână, miercuri:

Schimbarea la Față

Evangelhia duminicii

(Matei 9, 27-35)

27. Plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David.
 28. După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta ? Zis-au Lui: Da Doamne !
 29. Atunci s-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră , fie vouă!
 30. Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe.
 31. Iar ei, ieșind L-au vestit în tot ținutul acela.
 32. Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon.
 33. Și fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s-a arătat așa în Israel..
 34. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni.
 35. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evangelhia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.

Icoană din biserică pe catapeteasmă

Schimbă-te-ai la Față, în munte, Hristoase Dumnezeule, arătând ucenicilor Tăi Slava Ta, pe cât li se putea. Strălucească și nouă, păcătoșilor , lumina Ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Dătătorule de lumină, slavă Ție !

Troparul Schimbării la Față

Vineri, 8 august 2003, parohia noastră organizează pelerinaj de o zi în județul Neamț.

Vom vizita mănăstirile: SECU, SIHĂSTRIA, SIHLA, AGAPIA și AGAPIA DIN DEAL.

Prețul acestei excursii va fi de 220.000 lei de persoană.

Vom participa la slujbe, și vom avea convorbiri duhovnicești cu monahii acestor mănăstiri.

Din tâlcuirea evangheliei – Sf. Ioan Gură de Aur:

“După credința voastră, fie vouă !” (Mt. 9,29) - A grăit așa, ca să le întărească credința, ca să le arate că au și ei partea lor de merit la săvârșirea minunii și ca să le dea mărturie că n-au fost lingușeală cuvintele lor... Cuvintele acestea le-a spus Domnul multor din cei ce s-au apropiat de El, căutând cu ele să scoată la iveală credința lor înainte de vindecare trupurilor lor, pentru a-i face mai străluciți, iar pe alții, mai râvnitori...

Domnul știa, chiar înainte de strigătul lor, cele ascunse ale sufletului lor; dar ca să aducă și pe alții la același zel, îi face cunoscuți și celorlalți, vestindu-le, prin vindecare lor desăvârșită, credința lor ascunsă.

Apoi, după ce i-a vindecat, le-a poruncit să nu spună nimănui., Și nu le-a poruncit așa, de mântuială, ci cu multă tărie: “Vedeți, nimeni să nu știe !” (Mt. 9,30) – Orbii însă nu s-au putut stăpâni, ci s-au făcut predicatori și evangheliști. Li s-a poruncit să ascundă minunea, dar n-au ascultat.

Dacă în alte împrejurări Domnul a spus: “Mergi și povestește slava lui Dumnezeu” (Lc. 8,39), El ne învață să nu ne lăudăm pe noi înșine, ci chiar să oprim pe cei ce vor să ne laude; dar dacă lauda și slava se referă la Dumnezeu, nu numai că nu ne oprește, dar ne și poruncește să o facem !

Sinaxar – 3 august 2003

Astăzi, a treia zi a lunii Gustar, creștinii ortodocși sărbătoresc deopotrivă pe *Cuviosii Isachie, Dalmat și Faust* împreună cu *Sfânta Mironosiță Salomeea*.

Cuviosul Isachie Mărtusitorul este considerat unul dintre biruatorii asupra arianismului, prin înfruntarea împăratului Valens, care a domnit în sec. IV(364-378).

Cuviosul Dalmat fusese soldat în armata lui Teodosie cel Mare(379-395) însă părăsindu-și slujba și averile, a intrat la mănăstirea lui Isachie, împreună cu fiul său Faust. Ajuns la vârsta senectuții, *Cuviosul Isachie* l-a lăsat pe *Dalmat* egumen în locul său, hirotonindu-l preot. Acesta a fost un mare apărător al dogmei ortodoxe împotriva ereziei lui Nestorie (care susținea în primul rând dubla consubstanțialitate a persoanei lui Hristos: divină și umană, în subsidiar faptul că *Sfânta Fecioară Maria* nu ar fi *Născătoare de Dumnezeu*”). *Cuviosul Dalmat* a participat de asemenea și la Sinodul al III-lea Ecumenic Efes (431) care a condamnat această erezie. A fost apreciat atât de împăratul Teodosie cât și de înalții ierarhi veniți la Sinod, care l-au rânduit arhimandrit în Mănăstirea Dalmatului.

Sfânta Salomeea este una dintre femeile mironosițe, care au fost martore la patimile și moartea pe cruce a Mântuitorului.

Săptămâna care urmează serbăm alți doi sfinți importanți pentru spiritualitatea contemporană românească

În ziua de 5 august ortodocșii îl sărbătoresc pe Sfântul Ioan Iacob Hozevitul. Rămas orfan din copilărie, acesta a fost crescut de bunica sa Maria. Fiind atras de tainele bisericești, *Sfântul* a ales viața monahală, intrând la Mănăstirea Neamț. Părăsind acest lăcaș, se retrage în 1952 la Mănăstirea Sf. Gheorghe Hozevitul, în pustiul Hozeva.. Din anul următor viețuiește împreună cu ucenicul său Ioanichie în peștera Chilia Sf. Ana, unde vor rămâne până la sfârșitul vieții *Cuviosului Ioan*. Moaștele sale au fost depuse spre închinare la aceeași mănăstire din Țara Sfântă unde s-a nevoit.

“Faceți făgăduințe și le împliniți” este îndemnul *Sfântului Duh*. Un model în acest sens este *Cuviosul Ioan* care și-a împlinit cu stăruință, dragoste și sfințenie făgăduințele monahicești.

În ziua a șaptea a lunii august facem pomenirea Cuvioasei Teodora de la Sihla, cunoscută azi ca “*Sf. Teodora din Carpați*”. *Teodora* s-a căsătorit cu un tânăr din Ismail, dar neavând copii, au decis amândoi să intre în viața monahală: *Teodora* la Schitul Vărzărești-Vrancea, iar soțul ei la Schitul Poiana Mărului.

Schitul a fost distrus în urma unei năvăliri a turcilor, astfel că *Teodora* s-a făcut pustnică în munții Buzăului. Apoi, retrăgându-se în ținutul Neamț a sihăstrit singură într-o peșteră din munții Sihlei, asemenea *Cuvioasei Maria Egipteanca*.

Moaștele sale au fost așezate în peștera în care a viețuit, acesta devenind loc de pelerinaj.

În anul 1856, trupul făcător de minuni a ajuns în Mănăstirea Pecerska din Kiev unde se află și astăzi.

Sinteză realizată de Georgiana - Ștefania după
“Viețile Sfinților” - Luna August

Despre post cu Părintele Teofil Păraian

Postul este o perioadă în care creștinul își sporește eforturile în vederea desăvârșirii : pe de-o parte în privința hranei, mâncând alimente de proveniență vegetală, pe de altă parte, prin rugăciune mai intensă, prin fapte bune și îndepărtarea de păcate, care pot fi săvârșite cu gândul, cu vorba sau cu fapta.

Postul nu înseamnă numai luptă împotriva Satanei, ci și împotriva propriilor porniri care ne-ar putea duce la săvârșirea păcatului .<< Stăpânește-ți pântecul înainte să te stăpânească el >>, spunea *Sfântul Ioan Sinaitul*.” Postul adevărat este fugă de păcat și cultivarea virtuții”, afirma *Sfântul Vasile cel Mare*. Scopul lui nu este primirea de privilegii de la Dumnezeu, nici ajungerea la anumite stări de spirit speciale, la << revelații >> sau << stări de grație >>, ci la îmbunătățirea stării morale a creștinului, curățirea trupului și a sufletului astfel încât să de venim cât mai pregătiți de prezența lui Dumnezeu în noi.

Nu există posibilitatea să postești fără să postești. Chestiunea postului de mâncare este esențială și poate primordială. De ce ? Pentru că atunci când zici post, asta zici: să mănânci un anumit fel de mâncare, adică vegetală. Desigur că aceasta trebuie să fie unită cu alte obligații. Postul trebuie să fie unit cu strădania de îmbogățire sufletească, care înseamnă înlăturarea răului și împlinirea binelui. Post primit este acela care e unit cu rugăciunea, cu milostenia, cu pocăința, care e unit cu înlăturarea păcatelor. Postul adevărat este maica curăției. Postul cel adevărat este o lucrare care se unește cu celelalte lucrări de îmbunătățire sufletească. Or, cineva care se gândește numai la postul de mâncare și nu poate să realizeze nici postul de mâncare, sigur nu se angajează la celelalte lucrări care trebuie unite cu postul. Așa că tânguirea aceasta în legătură cu mâncarea, că nu are importanță, că va fi mai bine dacă ar fi o libertate în ceea ce privește hrana, înseamnă, de fapt, o renunțare la ce are postul ca esențial, înseamnă nedisciplinarea omului. Dar care este cea mai importantă pierdere a celui care nu ține post? În primul rând acesta pierde legătura cu Biserica, pierde ascultarea față de învățătura Sfântă și neîncadrându-se în disciplina Bisericii se lipsește de ceea ce îi oferă Biserica drept mijloc de îmbunătățire sufletească. Așadar, renunțând la post renunți și la celelalte care țin de post : rugăciunea, milostenia, pocăința.

Deci, nu putem vorbi de post fără mâncare de post. Nu există. Toate celelalte vin după aceea. Desigur, sunt oameni care nu pot posti din pricina unei boli care cere hrană îmbelșugată, cum ar fi : cei bolnavi de TBC, de diabet și altele de felul acesta. Dar pentru cei sănătoși, în Biserica Ortodoxă, postul este obligatoriu, nu este facultativ, așa că cineva care vrea să înainteze în viața spirituală, trebuie să țină seama și de post, mai ales că Biserica a hotărât atâtea zile de post, care nu trebuie să fie zile de ne-post.

Text selectat de
Constantina & Georgiana
după “Credința Ilustrată”

Din credință spre lucrare

Într-o etapă superioară idealului de desăvârșire religioasă, ca aceea a postului, credinciosul trebuie să continue neabătut calea credinței sănătoase descoperită de Dumnezeu. Încă înainte de intrarea pe calea realizării creștine, credința este mai întâi, o condiție preliminară de cunoaștere și de consimțire la Cele la care năzuim să devenim părtași. Prin credință – îndreptarea (“doi orbi se țineau după El...”), prin credință- făgăduința, prin credință-primirea celor făgăduite (“După credința voastră, fie vouă!”), iar în clipa cea mai importantă, prin credință ne apropiem ca să ne însușim cele primite, să ne împărtășim cu Ele.

Cei care nu sunt întăriți la inimă, primesc glasul- “credința vine din auzire”-care zice:”Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, apropiați-vă”. Modalitatea specifică ființei umane de cunoaștere a lui Dumnezeu este credința. Substanța acesteia este fapta, adică trăirea – “dreptul prin credință va fi viu”- conform naturii credinței, deci conform Legii Divine.

Credința este nedesăvârșită atunci când nu cunoaștem ceea ce credem, când există lipsuri în lucrarea ei, când nu trăim cum credem. Și astfel, mulțimile “necăjite și rătăcite ca niște oi care n-au păstor” nu reprezintă doar manifestări umane tipice lumii Evangheliei, purtătoare ale unei fizionomii de epocă, ci caractere generale care revin sistematic în peisajul ființei noastre.

Omul este singura ființă capabilă să schimbe lumea, dar mai ales să se schimbe pe sine însuși. Stă în puterea noastră să dăm un alt sens cuvintelor care încheie pericopa evanghelică: ”Secerișul e mult, dar lucrătorii sunt puțini”. Să-L rugăm pe “Domnul secerișului” să ne dea puterea de a ne dezrobi de lucrurile trecătoare ale vremelniceii pământești și de a ne contopi sufletește cu viața Bisericii Sale, singura îndreptățită să răspândească în lume învățătura Domnului. Pentru că apoi, să ne putem număra printre ”lucrătorii la secerișul Său”.

Vasilica

Semnificații onomastice

Ada, Adina - prenume biblic corespunzător cuvântului ebraic Adah ce înseamnă „a împodobi”, „a înfrumuseța”;

Adam- corespunde cuvântului ebraic Adam și cunoaște mai multe variante etimologice: **1.** ipoteza biblică apropie numele de cuvântul ebraic „, adhamah”, ce înseamnă „, sol, pământ”; **2.** se pornește de la cuvântul ebraic „, adham”, care desemnează specia umană în general, „, omul”, și uneori poate avea sensul de bărbat; **3.** s-a încercat explicarea numelui prin etiopiană („, a fi frumos”), arabă („, a se uni, a fi sociabil”) sau asiriană („, a face, a produce”);

Adrian, Adriana- nume afectiv, indicând originea locală, provenit de la latinescul Hadrianus, „, de la Hadria”;

Aglaia- nume de inspirație religioasă, care este legat de adjectivul grecesc „, aglaòs”, ce semnifică „, strălucitor, minunat”.

Dictionar enciclopedic al numelor de botez-Tatiana Petrache

Semnificații patristice ale Schimbării la Față

Sărbătoarea Schimbării la Față constituie în primul rând descoperirea și certitudinea naturii divine a persoanei lui Iisus Hristos. Aceasta s-a petrecut pe muntele Taborului, cu puțin timp înainte de Patimă, în prezența ucenicilor Săi Petru, Iacov și Ioan. În opinia unor exegeți, aceștia capătă puteri noi pentru a vedea dimensiunea ascunsă a vieții Învățătorului lor.

Hristos le-a arătat ucenicilor slava dumnezeirii Sale, mai înainte de Învierea Sa, pentru ca atunci când se va scula din morți să fie încredințați de aceasta. Când mergea spre patima Sa, avea să spună: “Părinte, proslăvește-Mă cu Slava pe care o aveam la Tine, mai înainte de a fi lumea”(Ioan 17,5). Așadar această Slavă a dumnezeirii Sale, nearătată și ascunsă în smerenia întrupării Sale, pe acesta a arătat-o Hristos apostolilor pe munte și, prin aceștia, nouă tuturor.

Adevărul că Mântuitorul este Mesia, cel prezis de prooroci, este susținut prin arătarea lui Moise, din morți, și Ilie, din cei vii. Se arată astfel că El este Judecătorul viilor și al morților. Învierea lui Hristos condiționează direct învierea morților de după cea de-a doua Venire a Sa. Pentru că, “dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este și credința noastră”(I Cor. 15,14).

Dacă la cea mai dinainte vestire a patimilor și moartea lui Hristos, Petru se arată ferm convins în a-L urma: “Sufletul Meu mi-l voi pune pentru Tine” (Ioan 13,37), și: “chiar de ar trebui să mor cu Tine, nu mă voi lepăda de Tine!”(Mc.14,31), acum ucenicul nu mai grăiește așa, ci, gândindu-se să nu mai fie certat din nou (“Mergi înapoia Mea, satano!”-Mt,16,23), zice: “Dacă vrei să facem aici trei colibe: Ție una, lui Moise una și lui Ilie una..” (Mt. 17,4). Tatăl însă a arătat o colibă necreată de mână omenească: o lumină inefabilă și glas. Petru și ceilalți ucenici ar fi trebuit să cunoască poate puterea lui Hristos și să se încredințeze de Învierea Sa. Dar pentru că nu au știut, vocea Tatălui vine să îi convingă: ”Acesta este Fiul Meu cel Iubit întru care am binevoit”. Sfântul Ioan Gură De Aur, comentând acest moment, remarca: “Îl iubește nu numai pentru că L-a născut, ci și pentru că este în totul egal cu El și de același gând cu El. Deci dragostea este îndoită, dar, mai bine spus, chiar întreită: pentru că este Fiu, pentru că este iubit, pentru că în El a binevoit.”

“De Acesta să ascultați!” - suntem chemați să răspundem acestui îndemn, trăind o viață transfigurată, după modelul lui Hristos.

Praznicul Schimbării la Față are un caracter cosmic, creștinii aducând acum la Sfânta Biserică primele roade ale viței de vie, care sunt binecuvântate prin rugăciuni speciale. Timpul cosmic se împlinește în timpul sacru, natura fiind astfel integrată în semnificația sărbătorii.

Praznicul Schimbării la Față prilejuiește un popas spiritual în postul Adormirii Maicii Domnului, care ne îndeamnă a medita la însăși moartea noastră, pregătiți pentru ea, neavând spaima pe care au trăit-o apostolii pe Muntele Taborului, la auzirea Glasului din Cer.

Vasilica

Cronică parohială

- Cu sprijinul unor sponsori s-a reușit redeschiderea fântânii din curtea Bisericii. Cu acest prilej s-a inaugurat și noua posibilitate de a se putea alimenta vasele mai mari direct din strada Școalei.

Pentru o cât mai eficientă și igienică folosire a fântânii, rugăm pe toți utilizatorii să consulte instrucțiunile afișate, prevenind astfel deteriorarea mecanismului de funcționare.

- În data de 31.07.2003, la căsuța din curtea bisericii, a avut loc o ședință a comitetului de redacție al foii parohiale "Credința și Fapta". Conform celor discutate, noua structură a foii parohiale va cuprinde la rubrica de cronică bisericească referiri la evenimente din parohie, dar și momente spirituale din viața altor parohii sau ale orașului. Vor fi inserate scurte convorbiri duhovnicești cu creștini din parohie, iar sărbătorile bisericești din cuprinsul fiecărei săptămâni vor fi prezentate într-un mod mai extins și explicit. Astfel, pentru partea liturgică și practică tradițiilor, materialele vor fi selectate de Alexandru Burac. Dialogurile duhovnicești vor fi realizate de către Vasilica Onofrei și Constantina Mărgineanu și Iuliana Onofrei, iar pentru rubrica eveniment, informațiile vor fi selectate și redactate de Cosmina Mărgineanu, Georgiana Aioanei și Damiana Mărgineanu, partea tehnică fiind asigurată de Ionuț Andrei Sandu, sub coordonarea Pr. Mihai Mărgineanu.

În acest scop, știind că mulți dintre cititorii publicației noastre doresc să exprime opinii referitoare la viața creștină, ne bucură orice material sau articol pe care îl vom primi și care, cu siguranță va contribui la îmbunătățirea calității foii noastre parohiale.

Pentru relații, colectivul redacțional vă stă la dispoziție în fiecare duminică și la telefonul Oficiului Parohial: 211273.

Botezați:

- Pruncul ALEXANDRU, primul copil al familiei Chirica Marius și Roxana, având ca nași familia Albu Mihai și Liliana cu fiica lor Laura

Cununați:

- Petrică Buhan și Elena-Irina Cazacu
- Daniel Tode, licențiat în Teologie și Ioana Enciu, enoriașă a parohiei noastre. Cununia a fost oficiată la Biserica Bărboi din Iași.

Înmormântări:

Marți 29 iulie 2003 a fost oficiată înmormântarea celei ce a fost **Paulina Morărașu**, enoriașă a

parohiei noastre, o creștină deosebită, cu multă dragoste față de Biserică, și respect față de cele sfinte.

De profesie asistent farmaceutic, cu căldură sufletească și cu un caracter deosebit, a știut să aducă alinare multor creștini aflați în suferință.

Dumnezeu să o odihnească împreună cu aleșii Săi !

Chiar dacă ne aflăm în Postul Sfintei Marii, în Sărbătoarea Schimbării la Față este dezlegare la pește.

Conform Tradiției ortodoxe, Schimbarea la Față este și ziua binecuvântării primelor roade ale viei. În acest scop, se aduc struguri la Biserică, iar preotul rostește asupra acestora rugăciunea specială.

În vechime, din struguri se gusta pentru prima oară la Schimbarea la Față, după rostirea binecuvântării, arătându-se prin aceasta și participarea naturii la sărbătoare: strugurele verde devine străveziu și din acru devine dulce, schimbându-și înfățișarea.

Motivat de aceasta, în mănăstiri, tradiția s-a impus cu o anumită rigoare, astfel că frații care nu le respectă sunt opriți a nu gusta struguri toată luna lui august.

Schimbarea la Față inaugurează așadar sezonul rodniciei toamnei, iar creștinii aduc la Sfânta Biserică, spre binecuvântare, dar și pentru pomeniri, colive din struguri și fructe ale toamnei sau faguri de miere, pe care mai apoi le împart fraților prezenți la slujbă.